
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
FUGA DIN SEATTLE
No. 66
Lei 3.__

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

FUGA DIN SEATLE

Nr. 66

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

FUGA DIN SEATLE

Capitolul 1
Cei doi străini din Seatle

Ploua mărunt, rece, ca şi cum cerul Seattle-ului scuipa oboseală şi tristeţe peste străzile murdare. Bill îşi ridică gulerul hainei şi privi în tăcere spre clădirea cu trei etaje de cărămidă, de vizavi. Lumina slabă dintr-un singur geam tremura ca o speranţă stinsă.

Sam, masiv şi nemişcat ca un bolovan, pufni în tăcere.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse el scurt. Prea linişte pentru cartierul ăsta.

Bill nu răspunse. Ochii lui albaştri se îngustară, concentraţi. În mâna stângă ţinea o fotografie, imaginea unei fete zâmbitoare, cu păr castaniu şi ochi mari. Thea. Nu o mai văzuse de ani de zile. Dar informaţia primită acum două nopţi, într-un bar dubios din Chicago, era clară: *„O fată care seamănă leit cu fotografia asta a fost văzută în Seattle. Răpită. Dusă cu o dubă neagră.”*

Un motor hurui brusc la colţ. O dubă veche, Ford, cu vopseaua scorojită, întoarse lent şi se opri lângă clădire. Un bărbat coborî, tras peste ochi cu o şapcă şi purtând

un impermeabil lucios. Nu se uită în jur. Deschise portiera din spate. Atunci Bill o văzu.

Fata.

Doar o clipă. Legată, cu o eşarfă peste gură. Ochii ei, mari, uimiţi, se întâlniră cu ai lui Bill, prin fereastra crăpată. Şi da... semăna cu Thea. Al naibii de mult.

— SAM! Pornim!

Sam deja se mişca. Corpul său uriaş se învârti pe călcâie şi o luă la fugă după dubă. Bill se strecură prin trafic ca un ac printr-un acvariu de piranha. Duba demară. Bill alergă. Dintr-o parcare, o motocicletă stătea nelegată.

Bill nu ezită. Sări în şa, porni la sârmă cu un scurtcircuit improvizat şi se azvârli pe urmele maşinii. Sam, rapid pentru statura lui, se agăţă din mers de suportul din spate. Duba o luă pe o alee, apoi dispăru într-un labirint de străzi industriale.

Ploua mai tare. În urmă, doar ecoul paşilor şi zbuciumul inimii lui Bill. Încă o dată, simţea că fusese atât de aproape. Dar ce văzuse? Thea? Sau doar o iluzie bine montată de cineva care voia să-i tragă un glonţ în spate?

Sam ridică capul din spatele lui, ud leoarcă şi cu o expresie furioasă:

— Ai văzut-o?

Bill strânse din maxilare.

— Da. Sau ceva ce-i seamănă blestemat de bine.

Motivul pentru care veniseră în Seattle tocmai prinsese contur.

Bill conduse motocicleta prin ploaie ca un nebun, urmărind duba care se strecurase printre depozite, trecuse pe sub un pod joasă şi dispăruse într-un cartier părăginit. La un colţ, Sam îi făcu semn. Coborâseră. Era clar că-i pierduseră. Dar nu de tot.

— A intrat undeva prin zonă, zise Sam, privind în jur cu ochii lui negri şi vigilenţi. Cartier de stivuitori. Hală

după hală. Ideal să-şi ascundă rahaturile.

În faţa lor se întindeau rânduri de clădiri abandonate. Uşi ruginite, geamuri sparte, pereţi umezi. În aer se simţea mirosul de motorină, de frână învechită şi mucegai. Bill coborî de pe motocicletă şi scoase revolverul din tocul de la brâu.

— N-o mai lăsăm să ne scape, murmură. De data asta, punem capcana.

Împărţiră zona. Sam o lua pe partea dinspre chei, Bill prin gangul lateral al unui fost atelier mecanic. Înăuntru, doar tăcere. Dar paşii lui Bill erau lini şi calculaţi. Se mişca precum o panteră printre cutii de scule abandonate şi frânghii ude.

Dintr-odată, un zgomot. Un şuier, apoi o izbitură în metal. Se opri brusc. Trase aer în piept şi aşteptă.

O siluetă apăru în uşă. Bill îşi ţinti arma. Dar nu trase. Sam.

— Am găsit ceva, zise negrul cu voce joasă. Şi nu-mi place deloc ce e.

Într-o magazie fără geamuri, cu uşile legate cu lanţ, era legată o altă fată. Blonduţă, în haine uzate. Nu era Thea, nici Nancy. O necunoscută. Speriată, epuizată. Încerca să spună ceva prin cârpa legată la gură.

Bill i-o scoase.

— Fata din dubă... unde e?

Ea clătină capul, tremurând:

— Era cu mine. M-au despărţit. Au plecat cu ea acum o oră... Spuneau ceva despre *„transferul canadian”...* şi *„documentele false”*.

Bill o privi lung. Thea nu era. Dar asta însemna că o reţea mai mare era în joc. Fata semăna cu Thea... şi era doar una din multe.

— Au lăsat ceva? întrebă Sam.

Fata indică o cutie metalică, cu ştanţă de expediţie. Bill o deschise. Înăuntru, fotografii. Mai multe fete. Dosare. Coduri.

Sam fluieră încet.

— E mai mare decât credeam.

Bill închise cutia cu un gest sec. În ochii lui ardea ceva rece, neînduplecat.

— Seattle nu e decât începutul, zise el.

Apoi o luă pe fată de braţ şi ieşiră în noapte. Ploua încă. Dar acum nu mai era doar o urmărire. Era un război.

În secţia de poliţie din districtul South Lake Union mirosea a cafea reîncălzită şi hârtie umedă. Bill şi Sam stăteau în faţa unui birou zgâriat, cu mâinile încrucişate. Ofiţerul din spatele biroului, locotenentul Rokes, era gras, plictisit şi cu privirea de peşte mort. Uniforma îi era murdară de sos, iar tonul sec.

— Ziceţi că aţi găsit o fată legată într-un depozit? Şi că alta a fost răpită? Să fiu sincer, domnule Gazon... Seattle e plin de poveşti din astea.

Bill nu clinti un muşchi.

— Şi mai plin de fete dispărute, după cum am citit în presă. Mă întreb de ce niciuna nu e găsită.

Rokes zâmbi urât şi-şi frecă bărbia dublă. Trase un dosar dintr-un teanc şi-l răsfoi fără chef.

— Da... Emily Roy, 17 ani. Dispărută acum 3 săptămâni. Ai dreptate. Dar nici măcar părinţii nu cred că mai trăieşte.

Bill se ridică brusc.

— Atunci poate ne ocupăm noi. Cu sau fără sprijinul dumneavoastră.

Sam se ridică şi el. Înălţimea şi masivitatea lui făceau biroul să pară o jucărie. Rokes înghiţi în sec.

— Nu vă băgaţi unde nu vă fierbe oala, băieţi. Aici funcţionează altfel lucrurile.

— Da, murmură Bill. Tocmai asta e problema.

Ieşiră în ploaie. Luminile oraşului clipeau ca nişte avertismente mute. În aer era ceva ce Bill nu mai simţise

de când fusese în Havana. Complicitate. Frică. Putreziciune acoperită cu ziare.

— Ne-au văzut, spuse Sam scurt. Încă de când am intrat.

— Ştiu. Şi urmează să ni se trimită un mesaj.

Nu trecură mai mult de zece paşi, că un Ford negru se apropie şi frână brusc. Un geam coborî. Din interior, o voce feminină:

— Sunteţi Bill Gazon?

Bill şi Sam se întoarseră brusc. Fata avea pălărie cu boruri largi, părul ud şi ochii migdalaţi, inteligenţi. Ţinea în mână un plic.

— Cine sunteţi? întrebă Bill.

— Nu contează. E vorba de fata pe care o căutaţi. E vie. Dar n-aveţi mult timp. Citiţi şi veniţi acolo. Singuri. Sau n-o veţi mai vedea nici pe ea, nici pe mine.

Îi întinse plicul, apoi maşina demară cu o smucitură şi dispăru în întuneric.

Sam bombăni:

— Frumoasă, dar suspectă. Nu-mi place.

Bill deschise plicul. O adresă. Zona industrială, din nou. Şi o poză. Fata care semăna cu Thea. Legată. Speriată.

Sub poză, scris de mână cu cerneală neagră: „Dacă o vrei vie, vino fără musafiri. Ora 2:00. Ştii unde.”

În jur, oraşul părea că-i urmăreşte.

Şi cineva, în umbră, tocmai făcuse următoarea mişcare.

Ora 2 fără cinci. Bill intră singur în hala părăsită de pe strada Franklin. Ploua mai tare, şi sunetul loviturii de apă pe acoperişul de tablă se amesteca cu ecoul paşilor săi. Îşi verificase arma de două ori. Sam rămăsese în afară, ascuns în întuneric, pregătit să intervină.

Interiorul era pustiu. Doar un bec murdar atârna din tavan, tremurând uşor. Sub el, pe un scaun vechi de lemn, stătea o fată legată. Faţa îi era întoarsă, dar Bill

simţi fiori. Părul. Profilul. Era ea?

Se apropie, cu pas atent, arma pregătită. Fata ridică privirea.

— Thea?

Ea clătină capul, cu lacrimi în ochi.

— Nu... nu sunt Thea... Mă cheamă Nancy.

În clipa aceea, un clic metalic se auzi în spatele său. Cineva acţionase o pârghie. Un perete lateral se deschise brusc şi două siluete ieşiră din întuneric cu armele scoase.

Bill se aruncă pe podea, trăgând. Gloanţele şuierară pe deasupra. Nancy ţipă, căzând cu tot cu scaun. Uşa din spate se izbi. Sam năvăli ca o forţă a naturii, lovind cu tot corpul un bărbat, care se izbi de perete şi căzu inert. Al doilea trăgător o luă la fugă pe o pasarelă de metal. Bill se ridică şi alergă după el.

Sus, între grinzi, scurtă luptă corp la corp. Picioare peste balustradă, pumni în coaste, respirat greu. Bill îl împinse şi bărbatul căzu două etaje, zdrobit.

Când coborî, Nancy plângea. Bill îi tăie legăturile.

— Eşti rănită?

— Nu... doar speriată... Eu nu ştiu nimic! M-au luat de pe platoul de filmare, mi-au spus că seamăn cu cineva. Cu o fată pe care o caută un bărbat...

Bill simţi cum sângele îi urcă în tâmple. Fata fusese folosită drept momeală. Cineva ştia că el urma s-o confunde cu Thea. Cineva îi urmărea paşii.

Sam ridică capul din spatele unei coloane:

— Cineva e cu două mişcări înaintea noastră, Bill.

Bill dădu din cap. Se întoarse spre Nancy.

— Ne ajuţi?

— Da, spuse ea, fără ezitare. Dacă mă pot ţine pe picioare, vă ajut. Nu vreau să mai păţească altcineva ce am păţit eu.

În noaptea udă din Seattle, Bill Gazon nu găsise ce căuta.

Dar găsise o aliată.
Şi un nou început.

CAPITOLUL 2
Ploaie de plumb în districtul Pioneer

Nancy rămăsese la hotel, sub protecţia unui prieten de încredere al lui Sam. Bill nu voia să rişte. Fata fusese deja prea mult timp pion pe tabla altora. Acum, era rândul lor să mute.

Districtul Pioneer era partea veche a oraşului. Clădiri cu faţade de cărămidă, scări metalice ruginite, ganguri în care lumina nu mai intra de ani de zile. Bill şi Sam ajunseseră acolo cu paşi calculaţi. Un informator le spusese: *„dacă vreţi să găsiţi capul reţelei, căutaţi-l pe Packard. Lucrează pentru Montelair. Are un birou subteran, lângă vechea parcare de la Cherry Street.”*

Sam verifică pistolul. Bill îi făcu semn şi o luară printr-un gang îngust, printre pubele revărsate. Un miros de peşte stricat şi benzină înţepa nările. La capătul gangului, o uşă grea de metal. În spate, un lift industrial cobora în subsol.

Coborâră.

Subsolul era luminat de becuri cu neon. Într-o cameră de beton, doi bărbaţi jucau cărţi. Între ei, o valiză. În ea, bani. Mulţi bani. Şi arme.

Bill deschise uşa cu un picior şi intră, cu revolverul la piept. Sam apăru în spate, sprijinindu-se de cadru ca un zid mobil.

— Bună seara, Packard. Sau preferi să-ţi spun „porcul lui Montelair”?

Bărbatul din stânga sări în picioare. Cealaltă mână se

mişcă spre haină. Bill trase. Un glonţ în umăr. Al doilea în picioare. Packard căzu, răcnind. Sam se repezi la al doilea şi-l pocni direct în mandibulă. Sunetul crunt al oaselor făcu becul să tremure.

— Staţi! Staţi! zbiară Packard. Vorbesc! Vă spun ce vreţi!

— Fetele. Unde?

— Le duc spre nord… nu ştiu unde exact. Se schimbă rutele, se schimbă oamenii. Montelair primeşte ordine. Eu doar ţin legătura cu unul… un poliţist. Numele lui e…

O explozie. Sticlă spartă. Gloanţe. Cineva trăsese din exterior. Bill se aruncă la pământ. Sam trânti masa peste Packard. Ambii bărbaţi inamicii căzură într-o ploaie de foc.

Bill şi Sam răspunseră. Două umbre se prăbuşiră în gang. Apoi tăcere.

Bill ridică valiza. Înăuntru, printre bancnote, un dosar. Un nume scris cu litere mari: „Locotenent Rokes."

— Ştiam eu că are miros de putregai, mormăi Sam.

Bill închise valiza şi spuse sec:

— Îl confruntăm. În seara asta.

Dar afară, ploaia devenise şi mai deasă. Ca şi cum cerul Seattle-ului încerca să spele păcatele oraşului. Degeaba.

Sediul poliţiei era luminat chior, doar două becuri pâlpâiau în holul mare. Bill şi Sam păşiră înăuntru cu paşi grei, lăsând urme ude pe podeaua de linoleum. Valiza era bine închisă şi ţinută de Bill ca o grenadă gata să explodeze.

— Aici, şopti Sam. E pe tură, îţi spun eu.

Recepţionerul nici nu ridică privirea. Se obişnuise cu umbrele. Dar când îl văzu pe Bill cum împinge uşa biroului locotenentului Rokes fără să bată, tresări şi înghiţi în sec.

Rokes era acolo. Îşi aprinsese o ţigară, se aplecase peste hârtii. Când îi văzu, încercă să zâmbească.

— Măi să fie… domnul Gazon şi companionul său tăcut. Să înţeleg că nu v-a plăcut cafeaua de aseară?

Bill aruncă valiza pe birou. Capacul se deschise. Bancnotele se revărsară ca un potop de sânge verde. Rokes rămase cu ţigara atârnând.

— Nu e de la mine, mormăi el.

— Ba e, spuse Bill. Numelui tău e pe dosar. Şi nişte poze… inclusiv una cu tine, strângând mâna lui Montelair, la o petrecere cu şampanie.

Rokes încercă să se ridice, dar Sam puse o mână cât o menghină pe umărul lui.

— Vrei să chemăm presa? întreba Bill. Sau ai chef de o plimbare scurtă cu noi, să vorbim pe larg?

Locotenentul păli. În câteva secunde, tot aerul de superioritate i se scurse din ochi.

— Ascultaţi… nu ştiţi cu cine aveţi de-a face. Montelair nu e omul de vârf. E doar o piesă. Voi chiar credeţi că e vorba doar de fete? E o întreagă reţea. Canada e doar trecerea. În Yukon e baza. Dar n-ajungeţi acolo. Nimeni nu scapă viu din mâna lor.

Bill îi aruncă o privire scurtă.

— Atunci n-avem timp de pierdut.

Îl lăsă pe Rokes tremurând la birou. Sam luă dosarul şi scoase din el o hartă.

— Aici. Un punct marcat cu „R.F.”

— „Red Fence”, spuse Bill. Un vechi depozit de cherestea, abandonat. Ştiam că n-a ars în întregime în incendiul din ’31.

— Ne aşteaptă acolo?

— Da. Cu arme. Cu fete. Cu adevărul.

Afara, Seattle continua să plângă.

Dar Bill avea sângele rece.

Depozitul Red Fence era cocoţat pe marginea unei linii ferate vechi, în apropierea unui dig dezafectat. Ploua întruna, iar luna stătea ascunsă sub o platoşă de nori grei, ca şi cum cerul însuşi refuza să privească ce urma

să se întâmple.

Bill şi Sam ajunseseră la marginea zonei industriale cu un Ford gri închiriat. Se opriră cu câteva străzi mai departe, apoi continuară pe jos. Trecuseră de clădiri abandonate, macarale ruginite, lăzi goale şi uşi sparte.

— Acolo, spuse Sam, făcând semn cu bărbia.

Clădirea era înaltă, de lemn, cu acoperişul prăbuşit într-o parte. Dar lumina roşiatică care scăpa printr-o crăpătură din perete nu lăsa loc de îndoială. Era folosită.

Înăuntru, două voci discutau. Apoi, un geamăt. Unul înăbuşit. De femeie.

— Asta-i, şopti Bill.

Ocoliră clădirea şi găsiră o trapă laterală care scârţâi sub greutatea lor. Se strecurară înăuntru. Interiorul era plin de paleţi, bidoane de ulei şi umbre. Pe o platformă înaltă, doi indivizi supravegheau o cuşcă metalică. În ea, două fete. Una dintre ele era Nancy.

Bill nu mai aşteptă. Trase primul foc. Unul dintre paznici se prăbuşi imediat. Sam se repezi spre al doilea şi îl trânti peste balustradă. Urletul metalic al trupului lovind schela răsună peste hala pustie.

Alarma fusese dată.

Uşi se deschiseră. Alţi bărbaţi năvăliră din adâncul clădirii. Pistoale, mitraliere scurte. Plumbul începu să cânte. Bill şi Sam răspundeau, metru cu metru, adăpostindu-se printre butoaie şi stive de cherestea. Gloanţele spintecau aerul. Fetele ţipau.

Nancy reuşi să tragă grilajul cuştii şi să iasă, târând cealaltă fată după ea. În haosul general, Bill ajunse lângă ele.

— Ieşiţi! Repede! Prin trapa din spate!

Sam acoperi retragerea cu foc susţinut, până când se termină gloanţele.

Apoi... o explozie. Undeva în spate, o rezervă de benzină luă foc. Flăcările se ridicară spre acoperiş, iar tot Red Fence-ul deveni un urlet de jar.

Ieşiră pe fugă. În stradă, o altă maşină îi aştepta. Era bărbatul acela, şoferul de la duba neagră. Îi văzu. Îi recunoscu. Apăsă acceleraţia şi fugi.

Bill ridică revolverul, dar nu trase. Îl voia viu.

— E singura verigă care ne poate duce la Montelair, zise el cu dinţii strânşi.

Se uită înapoi. Flăcările dansau în noapte, iar ploaia nu mai avea putere să le stingă. Red Fence ardea. Cu secretele lui. Cu nume, fapte şi vinovaţi.

Dar povestea continua.

***

Camioneta cu care scăpaseră se oprise într-un hangar dezafectat de la marginea oraşului. Înăuntru, două saltele murdare, o canistră cu apă şi lumina slabă a unui bec alimentat de un generator portabil.

Nancy tremura, dar nu mai era panicată. Cealaltă fată, pe nume Lisa, fusese legată săptămâni întregi. Abia mai vorbea. Sam o acoperi cu o pătură şi îi întinse o cană cu ceai fierbinte.

Bill privea harta scoasă din dosarul lui Rokes. Liniile de pe ea conturau o rută: Seattle, Bellingham, Vancouver, graniţa spre nord. Ultimul punct era marcat cu un cerc roşu: „Kodiak Tranzit: Punct de trecere, pădure."

— Asta-i direcţia, spuse el încet. E clar că transportul se face pe jos, prin pădure. Poate cu cai sau căruţe.

— Poate cu oameni forţaţi, adăugă Sam. Ca fetele astea.

Nancy se apropie şi se aşeză în faţa lui Bill. Ochii îi erau obosiţi, dar calzi.

— Am fost doar o momeală, ştiu. Dar… dacă mai pot fi de ajutor… merg şi eu.

Bill dădu din cap, dar vocea lui rămase fermă:

— Nu. Tu rămâi aici. Ne-ai spus tot ce ştiai. Te-au văzut. Te vor căuta.

Nancy îşi muşcă buzele, luptându-se cu gândurile.

— Şi tu... tu nu eşti sigur că fata aceea e Thea, nu-i aşa?

Bill închise ochii pentru o secundă. Imaginea ei apăru clar: legată, cu privirea disperată. Prea multă speranţă, prea multă durere.

— Nu sunt sigur de nimic. Dar nu pot să mă opresc.

Nancy îl atinse pe braţ, încet. O mână caldă pe o inimă care nu mai simţise asta de mult.

— Atunci promite-mi că ai să te întorci. Că ai să-mi spui dacă o găseşti.

Bill se ridică. Ochii lui căpătaseră din nou acel luciu de oţel.

— Promit. Dar numai dacă reuşesc să ies viu din Yukon.

Sam strânse totul. Gloanţe. Harta. Busola. Lăsară fetele în grijă sigură, la un preot bătrân din cartier, care îşi riscase viaţa altădată pentru alţii.

Când porniră din nou pe drum, Seattle rămase în urmă, ascunsă în fum şi ploaie.

În faţă drumul spre nord, spre munţi, păduri, viscol şi poate... adevăr.

CAPITOLUL 3
Nancy

Dimineaţa căzuse grea peste Bellingham, oraşul-port de la graniţa de nord a statului Washington. Ceaţa se ridica în fuioare din docuri, acoperind străzile cu o tăcere umedă şi densă. Bill şi Sam coborâră din camionul de marfă care-i adusese până acolo. Se amestecaseră printre muncitorii care descărcau saci de cafea şi lăzi cu conserve, fără să atragă atenţia.

Bill avea harta strânsă la piept, sub haină. Punctul

marcat „Kodiak Transit” era tot mai aproape. Dar ce nu înţelegea era de ce toate urmele recente păreau să se oprească aici.

— Avem nevoie de informaţii locale, spuse Sam. Rapid. Sau ne rătăcim printre umbre.

Bill încuviinţă. Intrară într-un han murdar de pe o stradă laterală. Clienţi: marinari, doi indivizi prea tăcuţi şi o fată cu pălărie roşie la bar.

Bill se opri brusc.

Fata se întoarse. Nancy.

— Ce naiba...

Ea zâmbi palid.

— Ştiu că mi-ai spus să stau deoparte. Dar nu puteam. Mă simţeam parte din asta. Şi, Bill. Am auzit ceva.

În câteva minute, la o masă retrasă, Nancy povesti.

— Cineva vinde paşapoarte false pentru Yukon. Aici, în port. Nu pentru turişti. Pentru fete tinere. Fete care n-au voie să plece din ţară.

Bill simţi un nod în stomac.

— Când?

— În seara asta. Un tren de marfă pleacă spre nord. În ultimul vagon... se urcă marfa vie.

Sam îşi strânse pumnii.

— Atunci urcăm şi noi.

Nancy clătină din cap.

— E o capcană. Am auzit un nume. *Călăul din Coos Bay.* Îl aduc înapoi pe el. Pentru voi.

Bill încremeni. Fusese odată în Oregon. Călăul era un fost torţionar, angajat ca mercenar. Acum în slujba lui Montelair?

— Nu-i vorba doar de fete, spuse Bill. E vorba de cineva care ne cunoaşte.

Nancy îi apucă mâna.

— Nu plecaţi singuri. Luaţi-mă cu voi.

Bill oftă. Sam dădu din umeri.

— Odată ce ai văzut iadul, n-ai de ce să mai fugi de

fum.

Se hotărî. În noaptea aceea, aveau să se urce clandestin într-un tren care nu ducea doar spre graniţă.

Ci şi spre un trecut care nu murise.

Depoul de la marginea Bellinghamului părea părăsit. Clădiri joase din tablă ruginită, vagoane vechi trase pe linii moarte şi o linişte spartă doar de scârţâitul metalului şi de şuierul vântului care aducea miros de gudron şi ploaie uscată.

Bill, Sam şi Nancy stăteau la adăpostul unei locomotive ruginite. Era aproape miezul nopţii.

— Vagonul cu container alb, ultimul din coloană, spuse Nancy în şoaptă. Acolo au urcat azi două fete. Le-au adus legate, cu pungi pe cap.

— Şi Călăul? întrebă Sam.

— Tot acolo. Are armă. Şi altceva mai rău: un câine de luptă. Nu-i om. E bestie.

Bill îşi trecu mâna peste obraz, apoi îşi scoase revolverul şi verifică mecanismul. Întunericul era aliatul lor, dar şi un pericol. O mişcare greşită şi puteau sfârşi aruncaţi în pădure, la marginea unei gropi anonime.

Trenul şuieră scurt, semn că plecarea era aproape.

— Acum, şopti Bill.

Se strecurară printre vagoane, pas cu pas, până ajunseră la ultimul. Nancy fu prima care se căţără pe bara laterală, apoi Bill, apoi Sam. Se agăţară de platforma îngustă şi forţară uşa. Era încuiată.

Sam scoase o cheie universală improvizată. În zece secunde, yala cedă.

Înăuntru: miros de transpiraţie, frică şi ulei. În semiîntuneric, o ladă mare de lemn, două colivii şi... un bărbat masiv, cu păr rar şi un chip pe care şi l-ar fi tatuat însuşi Diavolul.

Călăul din Coos Bay.

Câinele, un mastiff uriaş, legat cu lanţ scurt, dar cu fălcile bătând a sete de sânge.

— Mă aşteptam la voi, zise omul, ridicând o puşcă cu dublă ţeavă. Se aşeză calm pe ladă.

— M-ai urmărit, nu? spuse Bill. De la Seattle.

— De când ai pus piciorul în oraş, blondule. Eşti prea vizibil pentru lumea asta. Ai un chip care cere război.

Câinele mârâi. Călăul ridică un fluier.

— Dacă suflu, e sfârşitul fetei.

Bill nu clipi.

— N-ai timp să sufli nimic.

Focul trasei. Sam năvăli. Nancy ţipă şi se trânti la pământ.

Când fumul se risipi, câinele murise, cu un glonţ în piept. Călăul zăcea cu braţul stâng zdrobit, dar încă viu. Sam îi ţinea capul lipit de podea.

— Nu-l omorî, mormăi Bill. El ne va conduce mai departe.

Din colivia din stânga, o mână tremurătoare se strecură printre gratii. O fată tânără. În ochii ei, aceeaşi groază văzută în alte priviri.

— E una din ele, spuse Nancy. Dar nu… nu e Thea.

Bill strânse din dinţi.

— Înseamnă că mergem mai departe.

Trenul porni în noapte. Dar acum, în vagonul său, Bill avea ceva preţios: un duşman prins… şi un drum care se contura în sfârşit.

Trenul se legăna monoton pe şine, vagon după vagon, întinzându-se ca un şarpe metalic spre nord. În întunericul containerului, doar becul slab de la o lanternă arunca umbre tremurate peste chipurile încordate.

Călăul din Coos Bay era legat cu curele groase de o grindă metalică. Braţul stâng i se umfla urât, iar sângele îi păta mâneca groasă de piele. Sam îi pusese un garou strâns şi-l supraveghea ca un paznic de iad.

Bill stătea în faţa lui, calm, cu revolverul în poală.

— Acum vorbeşti. Dacă pierd timp, nu mai ajungi viu

nici până în Alaska.

Călăul scuipă sânge şi zâmbi strâmb:

— Sunteţi morţi oricum, Gazon. Nu ştiţi pe cine aveţi în faţă.

Bill trase un glonţ care se înfipse în lemnul de lângă urechea lui.

— A doua oară nu ratez.

Călăul clătină capul. Respiră greu, dar vocea i se schimbă. Mai groasă, mai sinceră:

— În Yukon e un loc. Nu-i trecut pe nicio hartă. Îi spun *Tabăra Femeilor Albe*. Un fort, în pădure. Îngrădit cu sârmă ghimpată. Gardieni înarmaţi. Clienţi care vin cu avionul. Fetele ajung acolo pe jos, printr-o rută ascunsă. Dincolo de frontieră.

— Montelair?

— Nu e decât un livrator. Cel care coordonează totul... se numeşte Straun. Un neamţ. Fost agent. Nebun de legat. E omul de legătură cu cumpărătorii. Fete, arme, orice.

Bill se ridică.

— Şi unde e intrarea în pădure?

— De la Fort Edison. Un post părăsit, în munţi. Dacă ajungeţi acolo, veţi vedea urmele. Dar nu veţi ieşi. Nimeni n-a ieşit vreodată.

Nancy îşi strânse haina pe ea, privind pe fereastra îngustă.

— Am ajuns aproape de graniţă, spuse. Luminile... acolo e ultima gară.

Bill se apropie de ea. În vocea lui era şi o căldură tăcută:

— Dacă vrei, cobori aici. Ai făcut destul.

Nancy se întoarse spre el, cu ochii umezi:

— Nu. Acum sunt parte din poveste. Şi dacă în pădurea aia e şi Thea... atunci trebuie s-o vedem până la capăt.

Trenul frână scurt. Vagonul scârţâi.

La câţiva paşi, o pancartă ruginită scria: „Fort Edison – Acces interzis. Teren militar.”

Bill puse mâna pe umărul lui Sam. Se uitară amândoi spre noapte. Aerul mirosea a conifere, gheaţă şi sânge vechi.

Noaptea la Fort Edison era tăcută şi tăioasă. Vântul bătea dinspre pădure, aducând cu el miros de răşină, frig şi pustiu. Clădirile militare abandonate stăteau întunecate ca nişte coşmaruri adormite. Bill, Sam şi Nancy coborâră din vagon fără zgomot, trăgând după ei pe Călăul legat. Îl abandonară într-o magazie încuiată cu lanţ dublu, după ce Bill îi smulse din buzunar o hartă însemnată manual.

— Ai 24 de ore până te mănâncă şobolanii, spuse Sam rece. Sau până ne întoarcem. Dacă ne întoarcem.

Cei trei îşi luară bagajele minime şi porniră pe jos, pe cărarea marcată cu creion roşu pe hartă. Nu era o potecă, ci mai degrabă o linie tăiată printre brazi, plină de rădăcini, gheaţă subţire şi urme de paşi... mici. De femei.

— Le-au trecut pe jos prin pădurea asta, mormăi Bill. Ca pe vite.

Nancy nu spuse nimic, doar strânse puşca pe care i-o dăduse Sam. Începuse să nu mai fie doar o victimă.

După o oră de mers, ajunseră la o poiană unde zăpada era mai groasă. Pe margine, o stâncă plată. Pe ea – o placă metalică ruginită, cu două litere incizate:

„T.F.”

— Tabăra Femeilor, zise Bill cu voce joasă. Suntem pe urme.

Dincolo de poiană, pădurea se îngroşa. Zăpada era tulburată de urme grele – bocanci de bărbaţi. Patru, cinci paşi recenţi.

Bill se opri. Semnal de oprire. Sam se lăsă jos, arma în mâini.

De nicăieri, un pocnet. Un glonţ trecu razant pe lângă

capul lui Bill. Altul izbi scoarţa copacului lângă Nancy.

— Ne-au simţit! jos!

Se trântiră între trunchiuri, schimbând focuri cu inamicii ascunşi. Umbre alergau în tăcere, bine antrenate. Era clar: nu erau simpli gardieni. Erau profesionişti. Mercenari.

Când focul încetă, unul dintre atacatori zăcea inert, restul dispăruseră.

Bill se apropie de cadavru. În buzunarul hainei negre, o fotografie.

Fata din imagine: Thea.

Dar poza avea pe verso o ştampilă:

„ARCHIV STRAUN: CONFIDENTIAL"

Bill încremeni. Mâna i se strânse în jurul fotografiei.

— E vie, şopti.

Nancy îl auzi. Inima ei se strânse. Nu de gelozie. De teamă.

Pentru el.

— Atunci mergem până la capăt, zise Sam. Fie iadul, fie izbăvirea.

CAPITOLUL 4
În bârlogul lupului

Zorii zilei se strecurau grei şi palizi prin ramurile dese ale pădurii. Lumina abia pătrundea, iar liniştea avea un freamăt straniu, ca o aşteptare. Bill, Sam şi Nancy coborau în tăcere versantul care ducea spre ceea ce pe hartă era doar o pată roşie: Tabăra Femeilor Albe.

În faţa lor se desfăşura un platou natural, mărginit de sârmă ghimpată, cu turnuri de pază din trunchiuri groase de molid. În interior, barăci din lemn, trei

gardieni înarmaţi, o baracă centrală mai mare, poate comandamentul.

— Arată ca un lagăr, mormăi Sam.

Bill nu răspunse. Scana totul cu ochii de vânător: turele de patrulare, poziţia armelor, unghiurile moarte. Apoi, un detaliu. La o fereastră din baraca principală, o siluetă feminină. Chip palid, păr castaniu. Era prea departe pentru a fi sigur, dar inima lui Bill se strânse brusc.

— E ea?

Nancy îl privi fără să întrebe. Doar puse o mână pe umărul lui. Gest simplu, tăcut. De încredere.

Coborâră pe burtă până în apropierea gardului. Bill scoase un cleşte din rucsac şi începu să taie încet sârma. Sam, cu puşca în mâini, stătea cu ochii lipiţi de turnuri. Nancy închise ochii o clipă şi-şi şopti ceva: o rugăciune sau o promisiune.

Trecuseră gardul.

Înăuntru, la adăpostul unei barăci laterale, se opriră. Bill făcu semn: Sam spre depozit, Nancy cu el spre clădirea centrală.

Uşa nu era încuiată. Intrară în tăcere. Hol întunecat, cu lemn jilav. Pe pereţi, hărţi. Pe un birou, o maşină de scris şi mai multe dosare marcate cu „ARCHIV STRAUN”.

Din camera alăturată, voci. Una groasă, cu accent. Cealaltă... tăioasă, dar feminină.

Bill împinse uşa încet. Privi prin crăpătură.

Un bărbat înalt, slab, cu ochelari rotunzi şi uniformă cenuşie vorbea cu o femeie. Straun. În faţa lui, aşezată, era Thea.

Sau cel puţin, cea pe care Bill o căutase în tot acest timp.

Numai că... fata nu era legată. Nu plângea. Nu părea speriată. Îl privea pe Straun cu o expresie calmă.

Şi spuse clar:

— Atâta timp cât Bill Gazon e viu, totul e în pericol. Îl vreau mort.

Bill simţi cum lumea se răstoarnă sub picioare.

Nancy, în spatele lui, îşi acoperi gura.

Pentru câteva clipe, Bill nu se mai mişcă. Nu mai respira.

Cuvintele lui Thea i se înfipseră în creier ca nişte cuţite:

„Îl vreau mort.”

Nancy, din spate, şopti:

— Bill. Nu e ea. Nu are cum să fie.

Dar el ştia. Era ea. Privirea, vocea, ticurile fine. Ani de amintiri nu puteau greşi.

Straun se ridică de la birou şi închise un dosar.

— Vom rezolva în curând. Avem oameni care ştiu să vâneze. Şi dacă vine după tine, cu atât mai bine. Se predă singur.

Thea zâmbi. Rece. Străină.

— O să-l atrag eu. Lasă-l să creadă că sunt prizonieră. Nu va rezista.

Bill închise uşa cu o mişcare lentă şi se retrase înapoi pe hol. Nancy îl urmă, speriată. Când ieşiră din baracă, Sam îi aştepta în spatele unui rezervor de apă, agitat.

— Două patrule se mişcă spre nord. Ne-au simţit?

Bill nu răspunse imediat. În ochii lui se aprinsese ceva ce nici Sam nu mai văzuse de mult. Nu doar durere. Trădare.

— Trebuie să ieşim de aici. Rapid. E o capcană. Totul.

— Ce s-a întâmplat?

Nancy voia să afle, dar Bill tăcea. În mers, tăindu-şi calea spre gard, spuse scurt:

— Thea… colaborează cu Straun.

Sam rămase fără replică.

Ieşiră în pădure, alergând printre copaci. Când fură destul de departe, Bill se opri şi se întoarse spre ei.

— Ne vânează acum. Nu mai suntem următorii

salvatori. Suntem următoarea ţintă.

Nancy îşi muşcă buza.

— Bill. Cum e posibil?

— Poate a fost convinsă. Poate torturată. Sau poate. A ales asta.

Se aşternu tăcerea. Pădurea era udă, friguroasă, ostilă.

— Şi acum? întrebă Sam.

Bill închise harta şi şi-o băgă în buzunar.

— Acum ne întoarcem la Fort Edison. Refacem proviziile. Ne reorganizăm.

Nancy se apropie de el:

— Nu o putem lăsa acolo.

Bill o privi lung.

— Poate că e tocmai acolo unde vrea să fie.

Dar undeva, în spatele lor, printre crengile umede, un observator îşi scotea binoclul de la ochi şi comunica în microfon:

— I-am localizat. Pornim. Ordinul e clar: Gazon trebuie să moară.

Pădurea fremăta sub picioarele lor. Frigul muşca prin hainele ude, iar liniştea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Bill mergea în faţă, concentrat, cu arma în mână şi ochii tăind umbrele dintre copaci. În spatele lui, Nancy şi Sam păstrau ritmul, tăcuţi.

Se auzea ceva. Un crâcnit fin. Un freamăt. O prezenţă.

— Ne urmăresc, şopti Sam. Patru, poate cinci. Se mişcă în evantai.

— Iar vântul bate înspre ei, completă Bill. Ne simt. Ne calculează.

În acel moment, un foc de armă izbucni din dreapta. Glonţul atinse o creangă deasupra capului lui Nancy şi o făcu să ţipe scurt. Sam o împinse la pământ.

— La stânga! Bill!

Bill se rostogoli în spatele unei stânci şi trase trei focuri în succesiune rapidă. Un geamăt din pădure

confirmă o lovitură. Dar ceilalţi nu se opriră.

Umbre se strecurau printre trunchiuri, fulgerând cu scurte rafale de mitralieră. Erau profesionişti. Disciplină, viteză, flancare.

Bill înţelese repede: nu erau acolo ca să captureze. Erau acolo ca să execute.

— Nancy! În groapa aceea de sub rădăcină! Sam, acoperă-i!

Sam ridică arma automată pe care o luase de la unul dintre paznici şi deschise focul în evantai. Trei umbre se retraseră. Bill sări înainte şi atacă flancul drept. Un corp se rostogoli spre el, armă în mână. Îl opri cu un glonţ între ochi.

În spatele lui, Nancy strigă:

— Biiill! Uită-te!

Pe trupul celui căzut, în buzunarul hainei, un plic. Bill îl smulse. Îl deschise. Înăuntru, o hârtie mototolită. O fotografie. Thea. Tunsă scurt. Îmbrăcată în uniforma de paznic. Şi un text scris cu mâna ei:

„Nu sunt de partea lor. Mă joc un rol. Ai încredere. T.”

Bill rămase împietrit. Sam se apropie, încordat.

— E de la ea?

Bill clătină capul.

— Nu ştiu. Poate e o capcană. Sau poate... e adevărat.

Nancy, cu respiraţia tăiată, îndrăzni:

— Dacă joacă un rol, se sacrifică. Şi dacă nu e un joc?

Bill privi pădurea tăcută. În ochii lui nu mai era furie. Era o decizie care urma să fie luată.

— Atunci trebuie s-o aflăm. Cu orice preţ.

Se retraseră în adâncul pădurii, lăsând în urmă trupuri căzute şi o urmă sângeroasă spre graniţă. Bill strângea fotografia. Ceva se schimbase. Îndoiala era un aliat periculos.

Dar şi singurul drum spre adevăr.

Seara căzuse peste pădure ca o cuvertură de plumb. Vântul se oprise, dar tensiunea din aer era atât de densă

încât fiecare pas al celor trei semăna cu un legământ.

Tabăra era luminată slab, cu lămpi electrice legate la un generator vechi. Bill, Sam şi Nancy se strecurau prin întuneric, folosindu-se de umbrele barăcilor, de sunetul motoarelor şi de rutina plictisită a gardienilor.

— Intrăm pe acoperişul barăcii principale, spuse Bill. Straun e acolo.

— Şi Thea? întrebă Nancy.

Bill nu răspunse. Nu mai putea răspunde la întrebarea asta fără să-i tremure vocea.

Sam aruncă un cârlig cu coardă şi urcă primul. Bill îl urmă, iar Nancy, cu un curaj nou în privire, încheie formaţia. De sus, vedeau holul iluminat slab, şi biroul lui Straun. Straun vorbea la telefon. Thea nu era acolo.

— E singur. Acum.

Coborâră printr-o trapă. Straun tocmai închidea convorbirea când auzi clicul armei lui Bill.

— Ridică mâinile. Încet.

Straun zâmbi, calm.

— Ai ajuns mai repede decât mă aşteptam.

— Spune-mi unde e. Fără ocolişuri. Thea.

Straun oftă.

— Nu e aici. A plecat cu avionul în această dimineaţă. Yukon. Baza finală.

— Ce e „baza finală”?

— Un loc unde nimeni nu mai întreabă nimic. Nicio presă.

Nicio poliţie. Nicio speranţă.

Nancy îşi ridică arma, dar mâna îi tremura.

— A fost de partea ta? Spune!

Straun râse. O râs tăios, fără căldură.

— N-a fost de partea nimănui. Joacă pentru ea însăşi. Vrea putere. A învăţat că lumea nu iartă slăbiciunea. A ales.

Bill strânse din dinţi.

— Minţi.

— Verifică-ţi fotografia, domnule Gazon. Spatele paginii.

Bill scoase poza. Cu mâna tremurândă, o întoarse. La lumina slabă, apăru o urmă de altă scriere, aproape ştearsă:

„Dacă eşti citit, sunt deja moartă. Sau mai rău.”

Bill simţi cum genunchii i se înmoaie. În ochii lui, totul se întunecă pentru o clipă. Sam puse mâna pe umărul lui.

— Încă mai putem ajunge la ea. Dacă e vie.

Bill privi fix în ochii lui Straun.

— Unde e aeroportul?

Straun zâmbi.

— Nu vei ieşi viu din pădure.

Bill îl trânti la podea cu un pumn scurt. Apoi le făcu semn celorlalţi.

— Ne retragem. Luăm un avion. Mergem până în pânzele albe.

Nancy îl urmă în tăcere. Sam rămase în urmă o clipă, apoi ieşi ultimul, trăgând uşa după ei.

Pădurea îi aştepta din nou. Dar acum, drumul era clar: Yukon.

Şi poate... ultimul adevăr.

***

CAPITOLUL 5
Foc în port

Seattle îi primi înapoi cu ploaie şi tăcere. Oraşul era la fel de întunecat ca în ziua când Bill şi Sam coborâseră din tren pentru prima oară. Numai că acum, sufletele lor erau mai grele. Nancy păşea între ei, tăcută, privind în gol.

Ultima speranţă era la portul auxiliar din nordul oraşului, acolo unde plecau avioane mici spre teritoriile canadiene. Piste noroioase, hangare improvizate, piloţi care nu puneau întrebări.

— Avionul a plecat acum o oră, spuse mecanicul, fumând o ţigară udă. Dar mai e unul pregătit. Dacă aveţi bani... sau ceva mai interesant.

Bill scoase un plic cu dolari strânşi din valiza lui Rokes. Îi aruncă omului.

— Ne urcăm acum.

În câteva minute, avionul de tip Bush se ridica din noroi, tăind cerul către nord. Sam stătea lângă pilot. Nancy se ţinea strâns de centură, cu ochii pierduţi. Bill, în spate, răsfoia din nou dosarul cu poza Theei. Sub lumina intermitentă a cabinei, cuvintele păreau mai tulburi ca niciodată.

„Sunt deja moartă. Sau mai rău."

Piloţii transmiseseră deja către punctul de aterizare din Yukon. Dar Bill ştia. Nu vor ajunge direct în tabără. Straun nu era prost. Va trimite o escortă. Sau mai rău: va încerca să-i doboare din aer.

— Sam! strigă el spre cabină. Caută pe radar... sunt pe urmele noastre?

Sam încuviinţă.

— Da. Doi avioni mititei, la 5 mile în spate. Ne taie calea.

Nancy se ridică, tremurând.

— Ce vrei să facem?

Bill îi puse mâna pe umăr.

— Acum nu mai e vorba de Thea. E vorba de toţi cei care au dispărut şi n-au fost găsiţi niciodată. Dacă ne prind, vor şterge urmele.

Sam ridică tonul:

— Pregătiţi-vă! Trag!

Avionul se înclină brusc. Un glonţ spărgând carlinga anterioară. Altul lovi motorul drept.

— Coborâm de urgenţă!

Bill o prinse pe Nancy în braţe. Sam striga în microfon.

Pe cerul gri, trei păsări de metal desenau spirale ale morţii.

În jos, pădurea urla sub palele vântului.

Impactul fu scurt, dar brutal. Avionul se prăbuşi într-o poiană mlăştinoasă din apropierea unui râu îngheţat. Fuselajul se înfipse între trunchiurile de mesteacăn şi molid, iar una dintre aripi se frânse cu un sunet ascuţit, ca un urlet metalic.

Bill fu primul care se ridică. Sângele îi curgea dintr-o tăietură de pe frunte, dar încă vedea clar. Nancy tuşi, plină de praf şi noroi, cu sprânceana spartă. Sam ieşi din cabină, cu mâna la coastă, încleştat de durere.

— Trăim, spuse el printre dinţi. Întrebarea e... cât timp?

Un şuierat ascuţit îi răspunse. Gloanţe. Primul lovi fuzelajul. Al doilea trecu pe lângă capul lui Bill.

— La pământ!

Se târâră spre o movilă de pământ acoperită de crengi. Bill reuşi să scoată o armă de rezervă din rucsac. Nancy găsi puşca automată avariată şi încercă s-o repare.

— Sunt trei. Poate patru, şopti Sam. Vin din partea nordică. Ne-au urmărit. Probabil lansaseră flăcări de semnal când am căzut.

Bill trăgea scurt, calculat. Unul dintre mercenari căzu cu un strigăt sugrumat. Alţii se risipiră în semicerc, încercând să-i învăluie. Gloanţele zgâriau aerul.

Dintr-odată, un hohot de râs răguşit se auzi din spatele unui copac doborât.

— Gazon! Nu eşti bun de murit în zbor? Hai, dă-mi ultima bucurie.

Vocea... era cunoscută. Straun?

Bill strânse din dinţi.

— Încă vii?

— Prea viu! Şi prea dezamăgit că te-a trădat chiar cea pentru care ai ucis atâţia.

Nancy îşi ridică ochii din arma pe care o reparase şi şopti:

— Nu-l asculta... Vrea să te distrugă pe dinăuntru.

— Poate, spuse Bill. Dar dacă e vreo urmă de îndoială, trebuie s-o risipesc acum.

— Şi cum vrei să faci asta?

Bill o privi scurt.

— Mă predau. Mă duc după el. Să-l aud cu ochii mei. Dacă minte... o să-i explodez capul înainte să mai spună un cuvânt.

Sam clătină capul, împotrivă.

— Nebunie. Te va ucide.

Bill zâmbi fără căldură:

— Poate. Dar dacă mă întorc... mă întorc cu adevărul.

Se ridică din ascunzătoare, ridicând mâinile. În aer rece, figura lui se contura clar. Straun ieşi dintre copaci, cu puşca îndreptată spre el. În spate, ceilalţi doi mercenari ţinteau şi ei.

— Mă predau, spuse Bill.

— Prostuţ până la capăt.

Straun se apropie. Îi puse arma la tâmplă.

— Ultimele cuvinte?

Bill zâmbi:

— Da. Ţi-ai uitat spatele.

Poc!

Un foc scurt. Nancy. Una dintre umbrele căzu. Straun întoarse capul. Atât i-a fost.

Bill îl doborî cu o lovitură de genunchi şi îi smulse arma. În câteva secunde, totul se încheie.

Pădurea redeveni tăcută.

Bill se aplecă peste Straun, rănit, dar încă respirând.

— Vorbeşte. Adevărul. Ultima ta şansă.

Straun râse, cu sângele în colţul gurii.

— Thea... e sus. La „Coliba Norvegiană”. Baza din munţi. Dar... nu vei înţelege. Vei vedea cu ochii tăi.

Sam se apropie, şchiopătând.

— Trăieşte?

— Încă. Dar nu mult.

Nancy şopti:

— Ce facem acum?

Bill se ridică. În mâini ţinea din nou puşca.

— Mergem în munţi. Până la capăt.

Munţii Yukonului erau albi şi necruţători. Zăpada ajungea până la genunchi, iar vântul lovea în valuri tăcute, dar ucigătoare. Urmele pe care le lăsaseră Bill, Sam şi Nancy se ştergeau aproape imediat, dar cei trei mergeau înainte. Erau răniţi, obosiţi, înfometaţi, dar năzuinţa lor ardea ca un foc mocnit.

„Coliba Norvegiană” nu era o colibă. Era o fortăreaţă de lemn masiv, construită între stânci, aproape invizibilă de jos. Cu turnuri de observaţie, gard electric şi câini. Foarte departe de orice drum sau rută aeriană oficială.

Bill o văzuse pentru prima oară cu binoclul, ascuns într-o stâncă.

— E acolo, spuse el. Simt asta.

Nancy, epuizată dar hotărâtă, încuviinţă.

— Şi dacă ea... chiar a ales asta?

Bill tăcu o clipă.

— Atunci o voi privi în ochi. Şi o voi lăsa în urmă.

Au coborât la adăpostul nopţii, când gheaţa trosnea sub paşi şi tot ce se mişca putea fi o umbră sau o capcană.

Sam a neutralizat un paznic într-o patrulă, apoi l-au dezbrăcat şi i-au luat uniforma. Nancy s-a furişat printre depozite cu o repeziciune care nu mai semăna deloc cu fata răpită din Bellingham. Bill, cu faţa plină de zăpadă, a pătruns printr-o laterală deschisă.

— Aici, şopti ea.

O scară interioară, luminată slab.

În capătul coridorului, o uşă.

Bill o împinse. Linişte. O cameră caldă, simplă. Pe pat, cu spatele la el, o siluetă.

— Thea?

Fata se întoarse. Părul tuns scurt. Ochii larg deschişi. Nu era legată. Nu era speriată.

— Bill.

— Eşti în viaţă.

— Da.

— Şi. Eşti liberă?

Ea nu răspunse.

— Straun zicea că eşti parte din asta. Alţii au murit. L-am urmărit până aici.

Thea oftă. Se ridică.

— Nu sunt parte din nimic. Dar nici victima ta nu mai sunt. N-ai fost acolo când aveam nevoie. Am fost vândută. Traficată. Şi am învăţat că doar puterea mă ţine vie.

— Asta e alegerea ta?

— E singura alegere pe care o am. Dacă rămân aici, supravieţuiesc. Dacă fug cu tine, mor.

Nancy intră uşor pe uşă, cu arma în mâini.

— Poate ai uitat ce e libertatea. Dar noi n-am uitat.

Thea îi privi. Se apropie de Bill.

— Dacă mă iei cu forţa, nu voi veni. Dar dacă mă întrebi... îţi spun: nu mai vreau să fiu salvată.

Bill rămase nemişcat.

— Şi dacă nu eşti salvată, vei fi complice.

Thea ridică din umeri, cu ochi obosiţi.

— Poate. Sau poate am fost mereu.

În spate, o explozie. Sam declanşase focul asupra generatoarelor. În cinci minute, baza era în flăcări.

Bill o prinse pe Thea de braţ.

— Ultima oară. Eşti cu noi sau rămâi cu ei?

Ea îl privi lung. Lacrimi. Şi totuşi, hotărâre.

— Rămân.

Au fugit în tăcere, prin pădurea îngheţată, până la marginea râului îngust unde avionul de rezervă, ascuns sub pânze, aştepta ca un câine credincios. Sam pornise deja elicea. Nancy se aşeză în spate fără un cuvânt, iar Bill îşi aruncă privirea înapoi.

Focul cuprinsese deja întreg complexul. În aerul tăios al nordului, flăcările păreau nişte fantome roşii. Nicio urmă de Thea.

Avionul se ridică greoi, trecând la câţiva metri de copaci. Vântul îi izbea, dar pilotul, un bătrân suedez plătit gras, nu scotea niciun sunet.

Nancy îl întrebă pe Bill:

— Crezi că va supravieţui?

— Nu ştiu, spuse el. Dar ştiu că nu era pregătită să vină înapoi. Poate n-a fost niciodată.

— Ce vei face acum?

Bill privi în jos, către întinderea nesfârşită de zăpadă.

— Mergem mai departe. Poate că Thea e vie. Poate că altundeva, altă Thea e încă în pericol. Până n-am dovada, nu mă opresc.

— Şi eu? întrebă Nancy, cu o voce slabă.

Bill o privi cu blândeţe.

— Tu alegi. Poţi merge înapoi, spre o viaţă normală. Sau poţi veni cu noi.

— Nu cred că mai ştiu ce e normalul, şopti ea.

Sam râse din cabină, fără să se întoarcă:

— Atunci eşti una de-a noastră.

Câteva zile mai târziu, în Anchorage, într-un motel ieftin, Bill scria ceva într-un carneţel. Sam dormea cu gura căscată pe patul vecin. Nancy, la fereastră, privea cum zăpada se transforma în ploaie.

Pe masă, o nouă fotografie alb-negru, prost developată arăta o femeie legată într-o baracă din apropierea graniţei cu Columbia Britanică.

Sub poză: „Atenţie: individ periculos. Posibilă victimă. Salvarea trebuie să vină din afară.”

Bill zâmbi vag. Îşi puse pistolul în toc.

— Începem iar?

— Începem iar, spuse Nancy.

Şi astfel, căutarea Theei continua. Sau poate doar lupta împotriva umbrei care o luase.

Dar un lucru era sigur: Bill Gazon nu avea să renunţe niciodată.

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

CATALOGUL APARIŢIILOR

01. Cerşetorul orb
02. Temniţa de sub apă
03. Nebunul de pe Şoseaua Caravanelor
04. Piatra roşie
05. Zeul cu cornul de aur
06. Printre piraţii chinezi
07. În tara soarelui roşu
08. Misterul morţii de pe vapor
10. Avionul în pană
11. Corabia cu perle din Osaka
12. În Ţara Elefantului Alb
13. Beţia de opiu
15. Vârcolacul din Camciatca
16. În Siberia
17. Mica florăreasă

Fiecare volum cuprinde o povestire completă !